

Ина Вълчанова

ВЪТРЕШНИТЕ ДВОРОВЕ

Най-новото в поредица „Нова българска проза“:

Пламен Антов: *Голямо червено слънце,
самотни електрически светлини*, 2019

Дияна Боева: *Невинни*, 2020

Райна Маркова: *Влажна зона*, 2021

Снежана Ташева: *Спи с мен*, 2021

Ирина Папазова: *Игри на реалност*, 2021

Десислава Неделчева: *Черните обувки*, 2021

Жюстин Томс: *Clair de lune*, 2022

Цвета Делчева: *Цяло тяло*, 2022

Бистра Величкова: *Ресто*, 2023

Данила Райчева: *Една и съща жена*, 2023

Под редакцията на Мартин Христов

© Ина Ангелова Вълчанова, автор, 2023

© Кристина Василева Славкова, художник, 2023

© Издателство „Ерго“,
по споразумение с „Книги и права“, 2023

ISBN 978-619-259-076-5

Ина Вълчанова

ВЪТРЕШНИТЕ ДВОРОВЕ

Роман

Издателство „Ерго“
София, 2023

СПАМ

Епистоларен роман

1 ФЕВРУАРИ

Предполагам, че съм последният човек, от когото очакваш писмо и ще се изненадаш. Не знам дали имаш кирилица и затова ще ти изпращам писмата като приложения.

Да, писмата. Ще има повече от едно писмо.

Аз не съм се променила много или поне така ми се струва на мен. А ти? Нали не си напълняла? Боядисваш ли си косата? Не си я боядисала в някакъв друг цвят, нали?

Нормално е хората да остаряват, но не е нормално изведнъж да заприличат на нещо съвсем друго. Не е нормално да се превърнат в други хора. Ако някога се видим, ще разгледам лицето ти много внимателно. Защото дори да преживяваш някакви съвсем нови неща, няма начин те да не са свързани с предишните. Нещата са свързани. Това е всъщност причината да ти пиша.

Аз те помня много слаба. Не че аз бях дебела, всички бяхме слаби тогава, но ти беше слаба някак си по друг начин. Ти беше слаба по онзи напълно безтелесен начин, за който и аз си мечтаех. Права коса, очила, чай и цигари. И безкрайно философстване. Само че аз, разбира се, малко го играех. Аз можех да бъда и такава и всякаква друга и дори тогава вече го подозирах. А за теб ми се струваше, че можеш да бъдеш само такава. Виждаше ми се малко дървена, ако искаш сега да ти кажа истината.

Да, знам, че нямам никаква представа що за човек си сега. Дебела руса госпожа, която в неделя си слага сламена шапка и отива на църква? Очила със златни рамки и бели къдрици с виолетов оттенък? Стокилограмов хипопотам, който яде шоколадови бонбони пред телевизора? Или не си качила нито едно кило, правиш си лифтинг на всеки три години и се усмихваш предпазливо, за да не ти станат бръчки?

А какво ще кажеш за оранжева коса, къса пола, дълбоко деколте и каубойски ботушки?

Извинявай. Опитвам се да се шегувам, предполагам, неуместно.

Разбира се, че можех да се свържа по някакъв начин с теб, да си разменим снимки и сега да знам какво представлява животът ти в момента. Така стана. Тази връзка се прекъсна. Животът си върви, някакви неща излизат от него, а други влизат. Малко като в чакалня на зъболекарски кабинет.

По това художествено сравнение можеш правилно да предположиш, че в момента ме боли зъб. Би трябвало да отида на зъболекар, но това не е толкова просто предвид обстоятелствата, затова ще си взема още един аналгин.

Не съм луда (надявам се) и не съм спам. Идвала съм много пъти в онзи голям мръсен апартамент на „Московска“. Дори един-два пъти не издържах и измих чиниите, за твое огромно неудоволствие, защото ти се отнасяше към отказа си да бъдеш „домакиня“ с непоклатима сериозност. Обаче човек не можеше да си налее чаша вода, без да си опръска полата.

Румянка ми разказа, че като била при теб през '95-та, си имала огромна кухня, машина за миене

на чинии и две мивки. И двете били пълни догоре. Тя ги измила на ръка, защото не знаела как се пуска машината.

Подобни неща ме изпълват с вяра и оптимизъм. Може би затова реших да ти пиша – защото все още мога да си представя лицето ти такова, каквото го помня. Не вярвам, че нещата напускат живота ни като в зъболекарска чакалня. По-скоро който веднъж е влязъл, остава на пейката и други хора идват и сядат върху него. И така чакалнята се препълва до небето. Да, вярвам, че който е бил, остава завинаги. За моето винаги.

Не съм спам. Или може би съм. Пиша ти, защото аз имам нужда да ти напиша някакви неща. Нямам представа дали ти искаш да ги прочетеш. Не е толкова лесно да се разбере, ако не го напиша от начало до край. И не е лесно да се определи къде е началото.

Няма нужда да ми отговаряш, а и не можеш. Блокирала съм те. Предпочитам аз да разказвам, а ти да мълчиш.

2 ФЕВРУАРИ

Най-трудно ми беше да определя къде е началото и откъде да започна да разказвам. Къде започва главата. Защото човешкият живот се състои от отделни глави. Или може би дори прилича на сборник с разкази. Има нещо общо, разбира се, защото все пак един и същи човек ги е писал. Но всеки разказ си е различен. Няма главен герой. Главният герой

на следващия разказ е някой друг. Съвсем различен човек.

Аз мисля, че точно тази глава от живота ми започна, когато гледах филма „Додескаден“ на Акира Куросава. В кино „Витоша“, което вече не съществува. В една вечер в края на ноември или в самото начало на декември. Да, беше точно първи декември. Първи декември в началото на седемдесетте.

Тогава имах керемиденочервени панталони от трико, които не ми седяха добре. На дупето ми бяха широки и висяха, а отпред бяха тесни и правеха така нареченото „слънце“. Помниш ли на какво казваха „слънце“? Гънки във формата на лъчи, които тръгват точно от мястото, където панталонът безмилостно се впива по направо неприличен начин. Защото тогава в София човек не можеше да си купи панталони от трико. Можеше да си ги ушие при шивач. А шивачите не знаеха как се шият панталони от трико.

Вечерта беше влажна, студена и мъглива. Нямаше сняг. Върху панталоните от трико носех дълъг тесен пуловер. И втален овчи кожух. Тогава бяха много модерни.

Докато гледах филма, не бях на себе си. Да, мисля, че за пръв път ми се случваше до такава степен да изляза от себе си. Но не бях забравила, че панталонът не ми седи добре и е ужасен и когато светнаха лампите, въпреки че ми беше много трудно да си спомня коя съм и къде съм, знам, че грижливо придърпах панталона нагоре, за да не виси на дупето чак толкова ужасно, и после си облякох кожуха и излязохме. Бях с Джуд. Тя също изглеждаше замаяна. Успяхме да пресечем Витошка, без да ни

сгази нещо, и тръгнахме към Университета. Бяхме първи курс, беше събота вечер и в Университета щеше да има „дискотека“. Тогава „дискотека“ имаше единствено в Университета.

Вървахме по мокрите улици и аз все по-ясно разбирах, че тази вечер с мен се е случило нещо изключително и абсолютно фатално. Че никога вече няма да бъде същото същество, което в шест часа вечерта по съвършено нехаен и безотговорен начин си е купило билет за кино. Бях абсолютно променена и затова тази глава от живота ми започва точно тук.

Купихме си кестени на Попа.

Първи декември е точно времето, когато топлите кестени в книжно пакетче могат да ти спасят живота. Защото ръцете ти са премръзнали. Защото е влажно, студено и мъгливо. Защото София е напълно сива.

Споменът ми от тази вечер е тъмносив.

След това не съм гледала „Додескаден“ на Акира Куросава. Не знам дали сега бих го харесала. Не знам дали филмът е превъртял нещо в главата ми или просто на бедната ми глава ѝ е било дошло времето нещо в нея да се превърти. Вървах по мокрите улици, стъпвах в калните локви с велурените си ботушки и на всяко „плъок“ си казвах: „Аз не съм вече същата“.

Дискотеките в Университета ставаха в едно мазе. Тогава то се наричаше „Кафана“. Не знам защо и не знам как се нарича сега. Ставаха отскоро. Можеше и да не те пуснат. Имаше някакви хора на вратата, ченгета, предполагам. Социалистическа

праформа на фейс контрол. Някои хора пускаха, а други – не. Никога не разбрах защо.

Нас ни пускаха.

Ако бях на тяхно място, никога не бих пустила човек, който гледа с такъв див поглед. И на който панталоните му висят на дупето.

Колоните бяха големи колкото гардероби. Басите караха пода да трепери. От тютюневия дим очите сълзяха и изобщо не можеше да се диша. „Пинк Флойд“ и размазани физиономии. Някой ми носи коктейл „студент“ – малка водка с кока-кола. Но аз тогава изобщо не пиех дори и малка водка с кока-кола. Вместо това танцувах. Танцувах истерично поне един час и после повече не можах. Седнах на някаква маса и там бяха Джуд и още ужасно много хора и нещо си говореха, но изобщо нищо не се чуваше, защото колоните бяха големи колкото гардероби. Срещу мен седеше някакъв, гледаше ме в очите и изглеждаше, че говори на мен. Виждаше ми се ужасно стар, може би над двайсет и пет. Носеше червени панталони, много по-ужасни дори от моите и освен това сако. Никой друг не беше със сако и ми стана смешно. От време на време му се усмихвах и му кимах, понеже съм възпитано момиче. Забравих да кажа, че в началото на тази глава съм възпитано момиче. Накрая ми стана неудобно, че не го чувам какво ми говори и пак станах да танцувам. Той също стана и започна да се поклаща срещу мен. Продължаваше да говори, защото устните му през цялото време се движеха, но не се чуваше абсолютно нищо. Накрая парчето свърши и чух гласа му: „...и кой ще ти стесни панталонките?“.

Ужас! Онемях и изобщо не знаех какво да кажа. Но и без това започна следващото парче и повече не можех да кажа нищо.

И после се прибираме, вървим към Попа някакви хиляди хора, но и той е там, говори си с Джуд някъде зад гърба ми, по едно време ме настига и казва: „Мога ли да те изпратя?“.

„Можеш – казвам. – Аз отивам на улица „Социалистическа победа“. Това е три спирки след гробищата.“

Наистина отивам на улица „Социалистическа победа“, защото там има съвсем ново телевизионно студио и в него Хачо Бояджиев снима предаването „Мюзикхол“ и плаща на масовката по пет лева на нощ. Сигурна съм, че с този отговор съм го застреляла окончателно. Обаче на човека изобщо не му мигва окото. Просто казва: „Добре“.

После се качваме двамата в трамвая и сядаме на две седалки един срещу друг. Трамваят е празен, това, предполагам, е най-последният трамвай. Въпреки това колената ни се допират – моите керемидени до неговите червени. Тези два цвята изобщо не си отиват. Лицето му няма нищо общо с идеята ми за хубаво лице. По-скоро е малко смешно. Говори, без да спира и без да си поема дъх. Пита ме дали съм вече зрял човек или съм още в стадия на детския егоизъм. Той бил слушал някакво предаване по ВВС и сега се интересува дали съм достатъчно зряла и дали съм готова вече да обичам. Дори и да мога да отговоря на такъв въпрос, няма начин, защото той не прави никакви паузи в безкрайния си монолог. Разказва ми, че питал Джуд дали съм добро момиче, тя му отговорила, че съм

умно момиче, а той ѝ казал: „Дано да не си права, защото аз май съм се влюбил“. Не знам как да реагирам, но и без това нямам възможност, защото паузи няма – говори и говори и говори. Прозорецът е запотен, навън е мокро и мъгливо и приближава полунощ. Затварям си очите и виждам мокри японци, които газят в някаква кал. Когато слизаме и вървим в мъглата по някаква улица, от която се виждат само табелите, и на тях наистина пише „Социалистическа победа“, отново съм като на излизане от киното – не знам коя съм и къде съм и само помня, че вече не съм аз. Изведнъж се появява, чудовищно грозно, нещо осветено отвсякъде и това очевидно е телевизионното студио. И тогава спираме и се целуваме. Целуваме се дълго и той явно е по-опитен в тази работа, защото аз не съм, но се получава. И после аз му казвам: „Ами добре, чао“. А той не ми иска телефона, а ме кара да си запиша неговия и казва: „Ако ти искаш да ми се обадиш, обади ми се“. И аз го записвам в някакъв тефтер, обаче не знам какво име да напиша. „Виждаш ли какво лошо момиче си? – казва той – Целуваш се с мен, а не ми знаеш името.“

3 ФЕВРУАРИ

Сега ми е много трудно да си представя себе си преди тази прожекция в кино „Витоша“. Русокосо момиченце, което ходи до Петтях кюшета с тенджерка за кисело мляко? Пъпчив пубертет, който се облича в черно и отива на училище с момчешка